

**Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ
Ένας νέος όμολογητής**

**του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ. Έ. επί τῶν αίρέσεων**

Τό έτος 1976 ό π. Αντώνιος έγκαινίαζε τό Αντιαιρετικό Σεμινάριο γιά Κληρικούς στήν Ί. Μονή Πεντέλης. Ένδιαφέρθηκα κί' έγώ γί' αὐτή τήν έπιμόρφωση καί προσήλθα νά παρακολουθήσω τό πρῶτο μάθημα. Στό διάλειμμα, μέ πλησίασε ό π. Αντώνιος καί μέ ξάφνιασε λέγοντάς μου: θέλεις νά γίνεις συνεργάτης μου; Έγώ, αἰφνιδιασμένος καί χωρίς νά τό καλοσκεφτώ, άπάντησα πρόθυμα: εὐχαρίστως. Έκεῖνος προχώρησε άμέσως στήν διαδικασία προσλήψεώς μου, τότε, στήν Ί. Αρχιεπισκοπή Αθηνών. Έτσι, βρέθηκα κοντά του, ως συνεργάτης του στό Γραφεῖο, άπό τό έτος 1977 καί ξεκίνησε ή συνεργασία μου μαζί του, ή όποία διήρκεσε δέκα έννέα χρόνια, μέχρι τήν κοίμησή του.

Λίγα ιστορικά στοιχεία:

Ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος γεννήθηκε στά Δουβρέϊκα, στόν συνοικισμό Καζάρμας (Χαραυγής), τῆς Μεσσηνίας, τό έτος 1931 καί έκοιμήθη στήν Αθήνα, στίς 3 Μαΐου 1996. Ήταν ό ένδέκατος καί τελευταῖος υἱός τῆς πολύτεκνης οἰκογένειας τοῦ Γεωργίου καί τῆς Παναγιώτας Αλεβιζοπούλου. Πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνών, μετεξεπαιδεύθη στήν Γερμανία, όπου απέκτησε διδακτορικό δίπλωμα στό Πανεπιστήμιο τῆς Μαγεντίας καί έ χρημάτισε πανεπιστημακός βοηθός στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μύνστερ.

Χειροτονήθηκε Διάκονος καί Πρεσβύτερος στήν Στουτχάρδη, τό έτος 1962, υπό τοῦ Αρχιεπισκόπου Θυατείρων Αθηναγόρου Καββάδα καί ύπηρέτησε ως έφημέριος στό Μόναχο καί στήν Κολωνία. Έπέστρεψε στήν Ελλάδα τό έτος 1968 καί διωρίστηκε έφημέριος τοῦ Ί. Ναοῦ Αγίας Τριάδος Αμπελοκήπων καί έν συνεχείά τῆς Αγίας Παρακευῆς Αττικῆς, μέχρι τῆς κοιμήσεώς του.

Συγχρόνως, διωρίστηκε πρῶτος Γραμματέας τῆς Σ. Έπιτροπῆς Αποδήμου Έλληνισμοῦ καί μέ τήν ίδρυση τῆς Σ. Έπιτροπῆς επί τῶν Αίρέσεων, τήν δεκαετία τοῦ 1970, πρῶτος Γραμματέας τῆς.

Ὅπως ἐγνώρισα τόν π. Ἀντώνιο

Ὡς πλησιέστερος συνεργάτης του ἐγνώρισα τό πολύ-πλευρο ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου, τό ὁποῖο καταφαίνεται καί ἀπό μόνη τήν ἀναφορά τῶν σημαντικωτέρων τομέων καί τρόπων τῆς δραστηριότητάς του. Ἡ μαθητεία μου κοντά του ὅλα αὐτά τά χρόνια ἐξελίχθηκε σέ μιά βαθειά ἐκτίμηση καί ἀγάπη καί ἀναγνώριση τῶν πολλῶν χαρισμάτων του.

συγγραφική, ὀργανωτική, διανοητική καί ἠθική ἀξία καί συγκρότηση αὐτῆς τῆς σύγχρονης χαρισματικῆς ἐκκλησιαστικῆς προσωπικότητος. Ἐνας δεσμευτικὸς θαυμασμός προσήλκυε τοὺς συνεργάτες του γύρω του στὸν δύσκολο καί ἐπικίνδυνο ἐνίοτε τομέα τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων, πού δημιουργεῖ ἡ δραστηριότητα τῶν ποικιλυνύμων νεοφανῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων.

Μικρὸς τό δέμας καί ἀσθενικός, ἀλλὰ ἰσχυρὸς στό φρόνημα, πληθωρικός καί ἱκανώτατος σέ ἀντίληψη καί δράση, ὁ π. Ἀντώνιος ὑπῆρξε πρωτοπόρος, ἀνεπανάληπτος, πρωτότυπος, μέ διαίσθηση καταπληκτική καί εὐαίσθητο Ὁρθόδοξο αἰσθητήριο.

Ὁ π. Ἀντώνιος ὑπῆρξε σεμνὸς κληρικός καί βαθύς θεολόγος, φωτισμένος ποιμένας, σύγχρονος ἀπολογητής καί ὁμολογητῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, συστηματικὸς ἐρευνητής, γόνιμος συγγραφέας, καί ὑποδειγματικὸς οἰκογενειάρχης, μιά χαρισματική καί φωτεινὴ ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότητα, μέ ἰδιαίτερα ὀργανωτικά, διανοητικά καί ἠθικά χαρίσματα.

Ἦταν ἓνα ἀεικίνητο ράσο, παρὰ τὴν ἰσχνὴ σωματικὴ του διάπλαση καί μειωμένη στό ἐλάχιστο τὴν ὄραση, ἱκανὸς νά ἀπασχολεῖ συγχρόνως δύο ἢ τρία πρόσωπα, ὑπαγορεύοντας κείμενα ἢ ἐπιστολές καί ἀπαντώντας συγχρόνως σέ τηλεφωνήματα.

Ἡ ὀξεῖα θεολογικὴ του σκέψη καί τό πλούσιο συγγραφικὸ του ἔργο ἀπέβλεπαν στὴν ἐνημέρωση, μέ πολλοὺς καί μεθοδικοὺς τρόπους, Ποιμένων καί Ὁρθοδόξου Πληρώματος πάνω στὴν μεθοδευμένη προσηλυτιστικὴ δραστηριότητα τῶν ποικιλυνύμων νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, ὥστε νά ἀποφεύγονται ἢ νά ἀντιμετωπίζονται μέ τὸν ὀρθὸ ποιμαντικὸ τρόπο τὰ οἰκογενειακά καί κοινωνικά προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἔνταξη στίς ὁμάδες αὐτές.

Κοντά του, στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, οἱ λοιποὶ συνεργάτες του καί ἐγὼ διδαχθήκαμε ἀπὸ αὐτόν τὸν ὀρθὸ τρόπο τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ φαινομένου τῶν

συγχρόνων αίρέσεων. Τήν γραμμή του ακολουθήσαμε συνεχίζοντας τήν διακονία του στήν ἴδια Ἐπιτροπή, ἀπό τό ἔτος 1996, μετά τήν κοίμησή του. Βασικό ἀξίωμά του ἦταν ὅτι, στόχος μας εἶναι ἡ αίρεση, ἡ πλάνη, καί ὄχι ὁ αίρετικός. Αντιμαχόμαστε τήν αίρετική διδασκαλία, ὡς ἀλλοίωση καί ἀναίρεση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἢ ὡς κατάσταση πνευματικῆς συγχύσεως, ἀγκαλιάζουμε ὁμως τόν πλανεμένο ἀδελφό, ὁ ὁποῖος πιθανῶς παγιδεύτηκε στήν ἀναζήτηση τοῦ νοήματος ζωῆς. Ἰδιαιτέρως, ἡ συμπεριφορά τοῦ ποιμένος πρὸς τόν πλανεμένο ἀδελφό πρέπει νά εἶναι ἀνάλογη μέ ἐκείνη τοῦ ἱατροῦ πρὸς τόν ἀσθενῆ. Ὁ ἱατρός καταπολεμεῖ τήν ἀσθένεια καί ὄχι τόν ἀσθενῆ, τόν ὁποῖο σέβεται καί ἀγαπᾷ.

Αὐστηρή γραμμή του ἦταν ἀκόμη ὅτι κάθε δραστηριότητα καί πρωτοβουλία στόν ποιμαντικό αὐτό τομέα πρέπει ἀπαραιτήτως νά εἶναι συνδεδεμένη μέ τήν Ἐκκλησία, τήν Ἱερά Σύνοδο καί νά τελεῖ ὑπό τίς εὐλογίες Τῆς. Γί' αὐτό, στά Καταστατικά τῆς Π.Ε.Γ. καί τῶν ἄλλων σωματείων πού ἵδρυσε, εἶχε εἰδικό ἄρθρο -ὅπως φερρεῖται στό Καταστατικό τῆς Π.Ε.Γ.) μέ τό ὁποῖο ὅριζε, ὅτι ἡ Ἑνωση ἔχει ὡς ἐπίτιμο Πρόεδρό της τόν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί ὅτι συνεργάζεται στενῶς μετά τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αίρέσεων, ἢ ὅτι ὑποχρεωτικῶς ἔχει Πνευματικό πρόεδρό της Ὁρθόδοξο Κληρικό κ.ἁ. Μέ τόν τρόπο αὐτό συνέδεε κάθε δραστηριότητα καί πρωτοβουλία μέ τήν Ἐκκλησία, στοχεύοντας στήν ἐπανένταξη κάθε πλανημένου ἀδελφοῦ στήν Ἐκκλησία. Ἔτσι, ξεχώριζε ἀπό τίς ξένες Πρωτοβουλίες, πού ἔβλεπαν τήν ἀπελεθέρωση ἐξαρτημένων ἀπό τίς αίρέσεις ἀτόμων ἀπλῶς καί μόνο ὡς κοινωνικό πρόβλημα, χωρίς νά ἐνδιαφέρονται γιά τήν περαιτέρω πνευματική του πορεία. Ἀποτέλεσμα, ὁ ἀπεξαρτημένος ἀπό μιά ομάδα νά ἐπιζητεῖ τήν ἐπανένταξή του καί πολλές φορές νά ἐντάσσεται σέ μιά ἄλλη παρόμοια.

Μερικοί, μή γνωρίζοντας τό μέγεθος καί τά προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αίρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, τόν παρεξήγησαν, τόν θεώρησαν ἀκραῖο καί αὐστηρό. Ἐκαναν λάθος, γνώριζαν πραγματικά οὔτε τό ἔργο του οὔτε τόν τρόπο συμπεριφορᾶς του. Ὁ π. Ἀντώνιος ἦταν συγκαταβατικός, διακριτικός, συμπονετικός, φιλόστοργος, εὐγενής καί ὑπομονετικός καί πρᾶος στίς συζητήσεις του καί διακρινόταν γιά τήν βαθειά ταπείνωσή του. Διακατεχόταν μόνο ἀπό τήν ἀγωνία γιά τήν ἀπώλεια ψυχῶν, ὅπως ἔλεγε, «ὑπέρ ὧν

Χριστός απέθανεν». Υπεγράμμιζε ακόμη ότι, σεβόμενοι τήν θρησκευτική ἐλευθερία τοῦ ἄλλου, δέν ἀρνούμαστε τό δικαίωμά του νά πιστεύει καί νά θρησκεύει ὅπως θέλει. Ἀποκλειστικός σκοπός μας εἶναι νά καταρρίψουμε τά προσωπεῖα μέ τά ὁποῖα δραστηριοποιοῦνται οἱ περισσότερες ὁμάδες, ἀποκαλύπτοντας τά πραγματικά τους πρόσωπα, πληροφορώντας ἔτσι καί προστατεύοντας τό Ὁρθόδοξο Πλήρωμα. Μέ δική του πρωτοβουλία καθιερώθηκε ὁ τίτλος τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ὡς Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν αἵρέσεων καί ὄχι κατὰ τῶν αἵρέσεων.

Αὐτός ὁ ἀκάματος καί ἀνιδιοτελής ἐργάτης τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τόν γνωρίσαμε, κατηγορήθηκε, συκοφαντήθηκε, λασπολογήθηκε καί ὑπέστη εἰρωνεῖες καί χλευασμούς ἀπό τοὺς ἐπιβουλεύοντες τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ὅσο ἔβλεπαν οἱ αἰρετικοί ὅτι ὁ λόγος του καί τό ἔργο του στήν Σ. Ἐπιτροπή καί στίς ἄλλες Πρωτοβουλίες του οἰκοδομεῖ τίς κλωνισμένες καρδιές καί καταρρίπτει τά προσωπεῖα καί ξυπνᾷ τίς πλανεμένες συνειδήσεις καί στηρίζει τό Ὁρθόδοξο φρόνημα, τόσο ἐνίσχυαν τήν λυσσαλέα καί δυντονισμένη ἐπίθεσή τους ἐναντίον του. Ἀκολούθησαν μηνύσεις, ἀγωγές καί ἀπειλές, ὥστε νά μειώσουν ἢ νά καταπνίξουν τή φωνή του, ἐπιθυμώντας ἀκόμη καί τήν φυσική του ἐξόντωση. Αὐτό ἀπεδείχθη καί ἀπό εἰσαγγελικές ἔρευνες. Ἐκοιμήθη ὑπόδικος, παραπεμφείς στά δικαστήρια ἀπό ἐκπρόσωπο παραθρησκευτικῆς ὁμάδας.

Ὁ π. Ἀντώνιος μπροστά σέ ὅλες αὐτές τίς ἐπίβουλές ἐπιθέσεις καί ἀδικίες ἔμεινε ἀκλῶνητος καί ἀνεπηρέαστος, συνεχίζοντας μέ ἀμείωτο ζῆλο τήν διακονία πού τοῦ ἀνέθεσε ἡ Ἐκκλησία μας, διά τῆς χάριτος τοῦ «ἐνδυναμοῦντος» αὐτόν Χριστοῦ, τόν Ὅποῖον τόσον ἀγάπησε καί τόσο πιστά καί αὐτοθυσιαστικά ὑπηρέτησε.

Τό ἔργο του

Ὁ π. Ἀντώνιος μᾶς ἐκληροδότησε μιά πολύτιμη παρακαταθήκη, γραπτή καί προφορική, ἡ ὁποία γιά πολλά χρόνια θά ἀποτελεῖ τή βάση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας μας στόν εὐαίσθητο καί καίριο αὐτόν τομέα τῆς ἀντιαιρετικῆς δραστηριότητος.

Τό ὁργανωτικό πνεῦμα του ἐμφανίζει μιά ἀξιοθαύμαστη γονιμότητα καί παραγωγή. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι, γιά νά μπορέσει νά ἀναπτύξῃ τήν δραστηριότητά του, πρωτοποριακή τότε, στόν ἀγῶνα του γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς σύγχρονης πλάνης καί τῶν

νεοφανῶν αἱρέσεων, εἶναι ἀνάγκη, πλὴν τῶν πολυτίμων συνεργατῶν του, νά δημιουργήσῃ καὶ ἄλλες κατάλληλες ὑποδομές. Ἔτσι, ἐπέτυχε νά ἐκδοθῶν ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καὶ μέ κέντρο τὴν Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, ἰδρύει τοὺς ἀκολουθούς φορεῖς:

α) Τό Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κληρικῶν, πού λειτουργοῦσε στήν Ἱερὰ Μονή Πεντέλης, ἀπό τό 1977 καί ὅπου ἐπεστράτευσε πολλούς συνεργάτες κληρικούς. Στή συνέχεια ἰδρύει:

β) Τό Ἀντιαιρετικό Φροντιστήριο, πού λειτουργοῦσε στή μεγάλη αἴθουσα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ στό ὁποῖο φοίτησαν πληθώρα κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνεργατῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων συγκαταλεγόμαστε καὶ μερικοὶ ἀπό ἐμᾶς τοὺς παλαιότερους συνεργάτες του.

γ) Ἀκολούθησε ἡ ἱδρυση τῆς Π.Ε.Γ. τό ἔτος 1982, μέ τὴν ὁποία ταυτίστηκε καὶ συντόνισε τοὺς ρυθμούς τῆς ζωῆς του.

δ) Τό 1988 ἰδρύει τό Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ τό Σεμινάριο Οἰκοδομῆς στήν Ὁρθοδοξία, πού λειτουργοῦσαν στόν Ἱερό Ναό Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, στήν ἀρχή, καὶ στό Πνευματικό Κέντρο τῆς ἐνορίας, ἀργότερα, μέ ἐξαιρετικά ἀποτελέσματα.

ε) Τό 1989 ὁ π. Ἀντώνιος καθιερώνει τόν θεσμό τῶν Συνδιασκέψεων γιά θέματα αἱρέσεων καὶ παραθρησκείας, οἱ ὁποῖες ἐξελίχθηκαν σέ Διορθόδοξες καὶ Πανορθόδοξες. Ἡ Ε' Συνδιάσκεψη στήν Ναύπακτο (1993) καὶ ἡ τελευταία γιά τόν π. Ἀντώνιο Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη στήν Ἀλίαρτο Βοιωτίας (1995), ὑπῆρξαν οἱ σπουδαιότερες, καθόσον κατήρτησαν τοὺς μέχρι σήμερα ἰσχύοντες Καταλόγους Ὁμάδων ἀσυμβίβαστων μέ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη. Οἱ Κατάλογοι αὐτοί, πού ἔγιναν ἀποδεκτοὶ καὶ ἀπό τίς λοιπές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀπεδείχθησαν ἐργαλεῖα πολῦτιμα στήν ἐνημέρωση Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, συνεχίσαμε τὴν διοργάνωση τῶν Συνδιασκέψεων αὐτῶν μέχρι τό ἔτος 2019, μέ τὴν ΛΑ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη στό Ἄργος, ὅποτε διεκόπη ἡ ἐτήσια σύγκλησή τους, λόγω τῆς ἐπιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ..

στ) Παράλληλα, λειτούργησε τόν Συμβουλευτικό Σταθμό, γιά τὴν ὑποδοχή περιπτώσεων ἀπασχολοῦσαν οἰκογένειες, καθὼς καὶ τίς Ὁμάδες Ἐργασίας, γιά τὴν κατάρτιση στελεχῶν καὶ συνεργατῶν.

ζ) Στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, ἵδρυσε τήν Ὑπηρεσία Ἐνημερώσεως Διαλόγου καί Πολιτισμοῦ.

η) Τό 1991 ἱδρύει τό Ὁρθόδοξο Ἐπιμορφωτικό Κέντρο Ἐρευνῶν καί Διαλόγου, στό ὁποῖο θέλησε νά προσαρτήσῃ τό Ὁρθόδοξο Θεολογικό Σεμινάριο, μέ προοπτική νά παραχωρεῖ θεολογικά πτυχία, ὅμως δέν ὑλοποιήθηκε τό ὄραμά του αὐτό.

θ) Τό 1994 ἱδρύει ἀνεπίσημως καί τό 1995 ἐπίσημως τόν Διορθόδοξο Σύνδεσμο Πρωτοβουλιῶν Γονέων, στόν ὁποῖο ἐντάσσονται καί πρωτοβουλίες ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, γιά συντονισμό τῆς προσπάθειας καί κοινή στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, σέ ὅλες τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

ι) Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 ἐκδίδει τό πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Διάλογος», τό ὁποῖο διηύθυνε μέχρι τό 6^ο τεῦχος του (μέχρι τήν κοίμησή του) καί τό ὁποῖο συνεχίζουμε νά ἐκδίδουμε μέχρι σήμερα, μέ τήν χάρη τοῦ Κυρίου, καί ἀριθμεῖ πλέον 107 τεύχη. Ἐκδίδεται ὡς ὄργανο τοῦ «Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοβουλιῶν Γονέων» καί μέ οἰκονομικό φορέα τήν Π.Ε.Γ.

ια) Συγχρόνως, σέ συνεργασία μέ ομάδα νομικῶν, τήν ὁποία εἶχε συγκροτήσει ὁ ἴδιος, ἐξέδιδε τό «Νομικό Δελτίο», τό ὁποῖο μετονόμασε ἀργότερα σέ «Νομική Ἐπιθεώρηση» καί ὑπότιτλο «Θρησκευτική Ἐλευθερία καί Ἀνθρώπινα Δικαιώματα», καί τά φυλλάδια «Μαρτυρία» καί «Πληροφορεῖν».

ιβ) Μή φειδόμενος κόπου καί χρόνου ἀναπαύσεως καί παρὰ τό ὅξυ πρόβλημα τῆς ὁράσεώς του καί τήν ἐλάχιστη δυνατότητα ἀναγνώσεως, κατόρθωσε, στά εἴκοσι χρόνια τῆς ἐνασχολήσεώς του μέ τό φαινόμενο τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, νά ἐκδώσῃ σαράντα πέντε σχετικά βιβλία, τά ὁποῖα θά ἀποτελοῦν πάντοτε μοναδική πηγή γιά ὅποιονδήποτε θά θελήσῃ νά ἀσχοληθῇ μέ τό πρόβλημα. Τά βιβλία του αὐτά, μέ πρωτογενές ὑλικό, συγγράφηκαν κατόπιν ἐξαντλητικῆς καί ἀντικειμενικῆς ἔρευνας, πηγῶν καί βιβλιογραφίας ξενόγλωσσης καί ἐλληνικῆς καί διακινοῦνται ἀπό τήν Π.Ε.Γ.

ιγ) Ἀκόμη, συνέταξε ἀναρίθμητα ἄρθρα σέ περιοδικά καί ἐφημερίδες, φυλλάδια, ἐκθέσεις καί εἰσηγήσεις. Συνέταξε καί ἀπέστειλε δεκάδες ἐπιστολῶν σέ ἐφημερίδες καί ἰδιῶτες. Διοργάνωσε πλῆθος ὁμιλιῶν, συνεντεύξεων καί διαλέξεων καί συμμετέσχε σέ συνέδρια τοῦ ἐξωτερικοῦ, σέ ἑκατοντάδες ραδιοφωνικῶν καί τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν (κυρίως στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί σέ δημόσιους καί ἰδιωτικούς διαύλους).

ιδ) Τέλος, στούς ὁραματισμούς του βρίσκονταν δύο ἀκόμη ἔργα: 1) Ἡ ἀνοικοδόμηση κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων, οἱ ὁποῖες θά φιλοξενοῦσαν ὅλες αὐτές τίς δραστηριότητες, καί 2) Ἡ ἔκδοση Λεξικοῦ αἰρετικῶν καί παραθρησκευτικῶν Ὁμάδων, μέ πρωτογενές ὑλικό, καρπός τῆς προσωπικῆς του κοπιώδους ἔρευνας, τοῦ ὁποῦ τὰ κείμενα εἶχαν σχεδόν ὁλοκληρωθεῖ. Ὅμως ἡ πρόωρη ἀναχώρησή του ἀνέκοψε τήν ὑλοποίηση καί αὐτῶν τῶν μεγάλων ὁραμάτων του.

Ἐπιτρέψτε μου νά ἐπαναλάβω ὅτι, καί μόνη ἡ ἀναφορά στό μεγαλειῶδες καί ἐντυπωσιακά πολὺπλευρο καί δυναμικό ἔργο του, φανερώνουν τήν ἀξία τοῦ μακαριστοῦ πατρός, ἀλλά καί τήν πλούσια Χάρη μέ τήν ὁποία τόν ἐπλούτησε ὁ Δωρεοδότης Κύριος.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἦταν ἐμβριθής γνώστης τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί ἐδίδαξε σέ ὅλους μας τήν ἀναγκαιότητα νά ἐντρυφοῦμε στίς ἀστήρευτες αὐτές πηγές τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, ὥστε νά εἶναι ἀποτελεσματική κάθε προσπάθεια στήν ἀναίρεση τῆς πλάνης. Ὁ ἴδιος, γιά νά προχωρήσει στήν ἀναίρεση τῆς πλάνης καί νά προβάλλει τήν ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὅπως ἔλεγε, ἐπικαλοῦνταν πάντοτε τήν μαρτυρία τῶν ἱερῶν Πατέρων καί ἰδιαίτερος τήν θεοφώτιστη ἐρμηνεία τους πάνω στά θεμελιώδη θέματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Γι' αὐτό τὰ βιβλία του καί κυρίως τό βιβλίό του Ἡ Ὁρθοδοξία μας, κατακλύζονται ἀπό χωρία τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί ἀναφορές στούς ἱερούς Πατέρες.

Ἡ ἀναγνώριση

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναγνωρίζοντας τήν μεγάλη προσφορά του, κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, μέ τήν συμπλήρωση δεκαετίας ἀπό τήν κοίμησή του, τοῦ ἀπένειμε, μετά θάνατον καί κατ' ἐξαίρεση, τό ἔτος 2006, τήν ὑψίστη τιμητική διάκριση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν Σταυρό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γεγονός πού δέν συνηθίζεται γιά τεθνεῶτες.

Μπορῶ ἀπερίφραστα νά ὁμολογήσω -καί σᾶς διαβεβαιῶ, χωρίς καμμιὰ ὑπερβολή ἢ συναισθηματισμούς- ὅτι τό ψυχικό

σθένος αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ στό σῶμα, ἀλλά δυναμικοῦ καί μαχητικοῦ λευΐτου, ἀπαλλαγμένο φανατισμοῦ καί μισαλλοδοξίας, ἦταν ἀπαράμιλλο. Εἶχε τήν ἱκανότητα αὐτό τό ἀεικίνητο ράσο νά ξεσηκώνει, νά ἀπασχολεῖ συγχρόνως πολλά ἄτομα, νά συντάσσει μέ ἄνεση ἐμπεριστατωμένα κείμενα, νά ἀντιλαμβάνεται μέ ταχύτητα τήν οὐσία τῶν πραγμάτων, νά διεισδύει μέ λεπτότητα σκέψεως στά νοήματα τῆς Θείας Ἀληθείας, ἀλλά καί νά συμμετέχει πατρικά καί εὐγενικά στόν πόνο καί στίς δυσκολίες πού ἀντιμετώπιζαν οἰκογένειες μέ μέλη θύματα τῆς πλάνης.

Ἡ διαίσθησή του καί ἡ ὀξεῖα πνευματική του «ὄσφρυνση» ἐνετόπιζαν ἀκόμη καί τίς πιό λεπτές ἀποκλίσεις ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Πίστη καί Παράδοση καί τόν ἔκαναν ἀνυποχώρητο. Συνεδύαζε τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση μέ τήν ἐφαρμογή τῆς οἰκονομίας.

Ἐγραψε γιά τόν π. Ἀντώνιο τό ἔτος 1997 ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος μακαριστός Χριστόδουλος: «Ἐγνωρίσαμεν τοῦτον καλῶς καί μαρτυροῦμεν, ὅτι ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ γνήσια γνωρίσματα ἀποστολικοῦ ἀνδρός, ἀνεπαισχύντου ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐζησε διά τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Ἀνὴρ ἀγαθός, πλήρης Πνεύματος ἁγίου, σεμνός, τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενος, ἀκαταπόνητος, ἀκατάβλητος, μαχητικός, ἀνυποχώρητος, θείῳ ζήλῳ πυρπολούμενος, ποιμὴν ἄριστος καί φιλοστοργώτατος πατήρ, μεθοδικός, ἐργατικός, σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμέραις πονηραῖς κληθεὶς ἵνα ὑψώσῃ τήν ρομφαίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τήν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος ἐναντίον ψυχοκτόνων ὀργανώσεων καί κινήσεων».

Ὁ δέ Ρουμάνος θεολόγος π. Δημήτριος Staniloae εἶχε πεῖ γι' αὐτόν: «...Ὁλόκληρο τό ἔργο τοῦ Ἑλλήνος πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου μαρτυρεῖ μία ψυχὴ πού φλέγεται ἀπὸ τό ζῆλο ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ ἐκεῖνο τό μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ, πού ἔμεινε διὰ μέσου τοῦ χρόνου - παρ' ὅλες τίς τρομακτικές ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν του-, ἅγιο καί ἄσπιλο... Πάντοτε ὁ Θεός διετήρησε γιά τόν ἑαυτό του ἓνα ὑπόλοιπο, ἓνα ἅγιο μερίδιο, μεγάλους ἄνδρες γιὰ νά φέρουν τήν ἀλήθεια στήν τελικὴ καί κατὰ κράτος νίκη. Ὁ π. Ἀντώνιος συγκαταλέγεται μεταξὺ αὐτῶν καί γεμίζει τήν ψυχὴ μας ἀπὸ χαρά καί ἐλπίδα, βλέποντες πῶς ἡ Ἀγία Ὁρθοδοξία ἔχει πάντοτε τοὺς εὐλογημένους ἀθλητὲς τῆς».

Ὁ ἴδιος ὁ π. Ἀντώνιος στό τελευταῖο βιβλίο του «Τό νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», τό ὁποῖο ἐκδόθηκε λίγο μετὰ

τήν κοίμησή του, ἔγραφε: «Οἱ δοκιμασίαι στή ζωή, λέγουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, συντελοῦν στό νά γνωρίσει ὁ ἄνθρωπος τήν ἀδυναμία του καί νά ταπεινωθεῖ προφυλάσσοντας τόν ἑαυτό του ἀπό τό λογισμό τῆς ὑψηλοφροσύνης» καί συνεπλήρωνε: «Γιά τόν πιστό ἀληθινή συμφορά δέν εἶναι ὁ θάνατος καί πολύ λιγότερο ὁ ἄδικος θάνατος, πού ἀποτελεῖ μαρτύριο. Ἀληθινή συμφορά εἶναι μόνο ἡ ἁμαρτία καί ὁ αἰώνιος θάνατος, ὁ αἰώνιος χωρισμός ἀπό τό Θεό. Τό νά βαδίζει ὁ πιστός πρός τήν ἐμπειρία τοῦ θανάτου περνάει σέ νέα πραγματικότητας, ἀπαλλαγμένη ἀπό τήν κακότητα τῆς ζωῆς· εἰσέρχεται στό ἥσυχο λιμάνι τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ».

Αὐτός ὑπῆρξεν, αὐτός εἶναι, ὁ ἀείμνηστος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ὁ καλός ποιμήν, ὁ φωτισμένος θεολόγος καί συγγραφέας, ὁ σύγχρονος ἀπολογητής, ὁ ἐκκλησιαστικός καί κοινωνικός ἐργάτης, ὁ συμπονετικός καί φιλόστοργος συνομιλητής τῶν πλανεμένων ἀδελφῶν μας, ὁ «ἐν ἐπιγνώσει» Χριστιανός Κληρικός. Δέν εἶναι ὑπερβολή νά ποῦμε ὅτι, κατὰ τόν βραχύ βίο του, «Οὐκ ἔδωκεν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς του καί τοῖς βλεφάροις του νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του» (Ψαλμ. 131,4). Θεωρῶ μεγάλη εὐλογία γιά μένα ὅτι ὑπῆρξα μαθητής του καί στενός συνεργάτης του.

Ἄς ἀναπαύεται μακαρίως τό ἀνήσυχο πάντα πνεῦμα του «ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ» (Ἀποκ. ιδ' 13) καί ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἅς στεφανώσῃ τόν «καλόν ἀγωνιστήν» π. Ἀντώνιον Ἀλεβιζόπουλον μέ τόν «στέφανον τῆς ζωῆς».

Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική Ἀκαδημία Ἀθηνῶν
1^η Ἰουνίου 2022